

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 24. listopada 1893.

List 47.

Kervavo djanje na mestu rojstva Kristu- sovega v Betlehemu.

Že pred nekaj časom so časniki naznanjali strahovito morijo v betlehemiški štalici, zdaj pa je „Pozavna S. Križa“ na Dunaju v dopisu iz Jeruzalema od 1. t. m. prinesla obširen popis te gnjusobe na svetem mestu, katero bomo skusili nekoliko stisnjeno podati dragim čitateljem. Pisal je č. P. Bonaventura Lugscheider, misijonar v S. Deželi.

Ostudnost izvira od gerškega razkolstva. Duplina Jezusovega rojstva je svetišče, katero časté in obiskujejo kristjani vsih narodov, ker tukaj je bil iz Marije D. rojen Jezus Kristus, Sin Božji, in tukaj so angelji „Gloria“ peli, mir oznanovali, ter bi se morali vsi „narodi zedinjati“ in se kakor otroci enega očeta spoznavati in nebeškemu Očetu čast skazovati. Pa ravno tukaj so pobožni očetje sv. Frančiška že večkrat kervaveli, ko so branili pravice katoliške Cerkve. Še le pred enim letom so listi naznanovali borbo med razkolkni in katoličani v tem svetišču. Vender taka strahota, kakor sedaj, je neslišana. Tu je bila prava zavratna morija, namreč tako-le:

Frančiškani v Betlehemu imajo vsaki popoldan procesijo na mesto Gospodovega rojstva, k jaslicam, in na druga ondota svetišča, kakor je znano. Sakristan gre naprej, da prostor vrvava za procesijo. Med raznimi vérstvi tukaj je namreč taka zveza, da med tem ko eno vérstvo ima procesijo, ne smé pričujoč biti noben spoznovalec drugega vérstva.

Ko se je tedaj 26. oktobra t. l. frančiškanska procesija bližala duplini rojstva Gospodovega, je naprej stopajoč sakristan našel dva ruska

gospoda s kavasom (služabnikom ruske palestinske družbe) in nagovoril je priljudno te tri, da naj odstopijo s prostora, ker ravno prihaja procesija in se mora altar incenzirati (pokaditi). Nato tedaj odideta gospoda s kavasom. Ko pa se je procesija bližala jaslicam, ki so nasproti rojstvenega mesta, se je kavas vernil in se ustopil pred zvezdo, ki je na mestu rojstva in se mora incenzirati. Br. Liberat (z Gosolda pri Belunu, na tirolski meji) ga zopet prosi, da naj gre iz svetišča, kar pa je ta osorno odrekel. Vsled tega ga je prijel za ramo, da bi ga ven spravil. Ta pa, ko bi trenil, potegne revolver in dvakrat nanj ustrelil. Br. Liberat je šinil zadi za kavasa in ga prijel za roke tako, da je imel sicer roki prosti, pa ga vender ni mogel zadeti. Vsled tega hrupa odbeži en del mnihov, ki so bili pri procesiji in ki niso vedeli, kaj se je zgodilo; nekteri drugi, ki so spazili, kaj da je, so pa prihiteli, in njim na čelu Br. Deodat z Molfette. Na tega nameril je kavas revolver. Da bi svojega sobrata rešil, šine Br. Liberat pred-nj in tako je bil ustreljen v spodnji del života, kar mu je zdajci vzrokovalo smert. Nato je napadnik strelil četertič na č. P. Rafaela s Kustel Demilia (pri Loreti), kateri se je ravno sklanjal k molitvi pred mestom rojstva. Tega šest- in sedemdesetletnega, zarad detinske pobožnosti od vsih ljubljenega in češčenega staréka, ki je imel roke pred persi sklenjene, je zadela krogla v levo roko, sterla mu komolčni členek in šla skoz ledje v herbtanec, kjer je ostala. Revež v groznih bolečinah leži v frančiškanski bolnišnici v Jeruzalemu.

Še peti strel je apotekarja Fr. Roman-a oplazil na levi roki, samostanskemu kuharju Br. Benavnutu pa je zdrobil palec levi nogi. Predn

je morivec mogel šestič ustreliti, se je posrečilo Br. Deodatu, da mu je revolver iz roke iztergal, potem je strahopetni morivec pobegnil. Se vé, da ta slučaj je obudil silovito grozo. Brez odloga so poslali sporočilo v Jeruzalem, od koder so poslali vojakov jezdicev, kateri so še tisti večer ob 9ih hudodelnika zasačili in zaperli. Spoznal je hudodelstvo brez ugovora. Prebivalstvo je bilo strahovito razdraženo in še v noči je priderlo v samostan kacic 1000 mož. Gotovo bi se bilo kaj groznega pripetilo, toda kustos S. Dežele P. Jakob Castell Madama je še o polnoči po francoskem konzulu jeruzalemskemu pašu poslal sporočilo, ki je sam ob 2eh po polnoči prihitel v Betlehem mirit razdražene prebivalce. Betlehemci so hotli merliča v slovesnem obhodu spremiti v Jeruzalem kljubu razkolnikom. P. kustos v to ni privolil.

Zjutraj ob 7ih, pravi dopisnik, sem odrinil z jeruzalemskim pevskim zborom in mnogi sobrati v Betlehem na pogreb. Napravili so slovesen „Requiem.“ Cerkev je bila prenapolnjena, vender se je veršilo vse v resnobnem miru in slovesnosti primerno. Nepregledno dolg obhod je spremljal merliča skoz mesto na pokopališče: ves Betlehem se je vdeležil. Naprej so šli kavasi in turški častniki, za njimi frančiškani iz Betlehema in Jeruzalema z merličem, ki so ga nesli v odperti rakvi. Zraven pogrebcev so šli turški vojaki in mestni vradniki. Nazadnje neštevilno ljudstva. Pokopoval je kustodijalni kustos francoski frančiškan P. Jeronim iz Sigeana.

Zveršilo se je vse mirno, dasiravno so bili Betlehemci silo razdraženi in celo na pokopališču sta se dva hudovala, zakaj da se niso zdaj kervavo zmaševali nad greki, ko je bila prilika.

Toda, Bog kristjanov, pravi dopisnik, ni Bog maševanja, in nasledovavci Njega ki je še umirajoč na križu za svoje morivce molil, poznajo le maševanje odpuščanja. Davi, ko sem hudo ranjenega P. Rafaela obiskal na postelji bridkih bolečin, sem ga hotel tolažiti: toda on sam je imel več tolaživnih beséd, kakor pa jest. Rekel je: „V vsem naj se zgodi volja Božja. Res ne vé, s čim sem zaslužil, da sem od svojega ljubega Jezuščka tako plačilo dosegel. Prav na mestu njegovega rojstva mi je bilo dano kri prelivati. Pa tudi zmeraj molim za njega, ki me je ranil“...

P. Rafael je bil rojen v Castell-Demilio l. 1818 in je že od l. 1848 v S. Deželi v misijonu. On je v resnici redovnik in mašnik v duhu svetosti. Detinska njegova pobožnost in serčna dobrota do vsih brez razločka kakoršne koli narodnosti je kdo, to ga je vsim priljubilo.

Ko so Nj. Veličanstvo cesar Avstrijski bivali v Betlehemu, se jim je prav ta pater posebno priljubil in pogovarjali so se z njim z vso priljudnostjo.

Naj ljubše od nekdej je bil njemu Jezušček, njemu je posvečeval vse svoje djanje. V svoji celici v Betlehemu je imel prijazne jaslice s preljubeznjivim Jezuščkom. Tega je sam bil položil v štalico Zveličarjevo in ga blagoslovil. Te jaslice imel je v svoji celici postavljene leto in dan. Pred jaslicami je opravljal svoje pobožnosti in prav velikrat je na malem harmoniju igral Jezuščku ginljive pastirske pesmi. Že celo pa je bilo o Božiču njegovo veselje veliko. Kadar smo mi pevci na Sveti večer prišli (iz Jeruzalema) v Betlehem, pripoveduje dopisnik, smo njegovemu Jezuščku pred jaslicami zapeli in zaigrali nekatere pesmi, in vselej sta bila nazoča prečastiti P. kustos in jeruzalemski patrijarh, ako sta bila tamkaj. Pa vsaki pot nas je tudi prosil, da naj gotovo to storimo ljubemu Jezuščku na čast, ne pa njemu (P. Rafaelu). Zdaj pa je od ljubega Jezuščka prejel plačilo, se vé, da kervavo, ktero se bode pa kmalo spremenilo v zveličavno v nebesih, kjer bode svojega Jezuščka obličeje v obličeje gledal v večni „Gloriji“ in zveličanji.

Tukaj naj opomnimo za bližnji Božič. Šolska in druga mladina, ki že morebiti zdaj mislite na jaslice, zapomnite si dogodnico o tem častiljivem patru in njegovih jaslicah v Betlehemu. Dobro storite, ako si dogodbo prepisete in pri jaslicah pričujočim pripovedujete, deklamujete, ali četudi kateri spretniših pesem zloži o Patru Rafaelu, kako je ljubil Jezuščka, kako zanj terpel (morebiti celo že zanj umerl, krogla namreč, ki se mu je vsadila v herbet, v začetku novembra ni bila še najdena). Molite zanj, bodi si že, da je še živ in terpi v bolnišnici v Jeruzalemu, ali pa če je že umerl.)

Zdaj pa še nekaj groznega tudi za nas v tej dogodbi. Človek, ki je doveršil omenjeni človekomor, je avstrijski podložnik, še več: on je Slovan, menda iz Dalmacije, po imenu Nikola Jurič. Bil je hudodelnik izročen ces. kr. avstrijskemu konzulatu, da bo v Avstrijo poslan, ker je sam rekel, da je avstrijski vojak in je svoj dopust v to obernal, da je šel v S. Deželo. Če je vse to res? Praša se namreč, če smé avstrijski vojak iti na dopust v dežele, ki so pod Turkom, in pa, če smé avstrijski vojak na dopustu stopiti kot kavas (berič) v rusko družbo in v tej službi ostati, četudi konzul to vé?

„Pozavna“ piše, da se je ruski konzul na vse kriplje potegoval za morivca! Misliti je, da mu je bila vsa stvar napačno poročena ali mo-

goče, da še vedel ni, da je morivec Avstrijan. Se ponoči je šel namreč v Betlehem, da bi morivca kavasa iz ječe rešil; toda turška straža ga je krepko zavernila. Potem je od pašata zahteval, da naj odstavi turške vradnike, kateri so se vdeležili, da je bil morivec v zapor odpravljen. Kaj porečejo k temu drugi konzuli? (Poznejša naznanila pravijo, da sta ruska popotnika sama šla nazaj v Jeruzalem, ko je bil morivec zapert. Ta dva sta najberž konzulu poročevala, kaj se je godilo.

Pa ni še konec. Ruski konzul hoče zadolženje zvreči na frančiškane, češ, oni so rogovileži; oni so kavasa napadli in nanj streljali! Prederzna lisičnost! Grejo mar frančiškani z revolverjem k procesiji? In ko bi bilo to, bi se gotovo ne bili dali postreliti — njih toliko proti nemu!

Le še! En pripis k vsemu temu dostavlja: Reč je še na hujšem, kot se vidi. Včeraj je zahteval ruski konzul, da naj se denejo v zapor vsi italijanski frančiškani; očitno v obraz nam govore: „Zdaj končno bodele gotovo pregnani iz svetišča“ (betlehemskega). Očitno, vse je bilo (prekanjeno) nastavljeno rusko kovarstvo, in ako ne bo nagle pomoči, je Betlehem zgubljen (za katoličane).

Še drugo pismo od meščana Salem Džirzis-a iz Betlehema dostavlja, da sakristan frančiškanski je prijazno dvakrat prosil kavasa in ruska obiskovalca, naj bi počakali z obiskovanjem, da se procesija opravi, in ko je sakristan v drugič zahteval, naj odstopijo, je kavas bodalo potegnil iz žepa, da bi mahnil po frančiškane, ker ga je sakristan od tega odverniti prijemši ga za roko, se je napadnik siloma iztergal, izvlekel revolver, s katerim je frančiškana brata v spodnji život zadel, da se je mertev zgrudil na tla. To ne zadosti, je morivec še štirikrat ustrelil na frančiškane v njih opravilu, s čimur je P. Rafaela smertno, nekega tretjega lahko ranil itd. Morivec je bil še tisti večer odpeljan v Jeruzalem. Ruski konzul je še drugi dan nadlegal v turškem Serailu, da naj izpustijo morivca, pa brez vspaha; temveč izročen je bil avstrijanskemu konzulatu, ker so se pri zaslišanji prepričali, da je avstrijski podložnik.

Vrednik lista „Posavne“ je bil 7 let v S. Deželi, pa nikoli ni videl, da bi bili frančiškani prišli k procesijam z revolverji ali z drugim orožjem; njih orožje je križ in njih bramba so molitve, dasiravno bi ne bilo čudo, ako bi se pri večkratnem divjem napadanju razkolnikov branili tudi z orožjem.

Kako se bo vse to izšlo, je prašanje. Fran-

cija je varhinja S. Dežele; pa kako jo bo branil Francoz, ki še doma zatira katoličanstvo in ki se je ravnokar tako serčno objemal z razkolnikom Rusom? Kaj bo storila mlada Italija za katoličanstvo v Betlehemu, ki sama doma tako gerdo dela s sv. Cerkvijo in s papežem? Kaj bo storil nemški cesar, ki ravno zdaj v Jeruzalemu zida nemško protestanško cerkev na zemlji stare katoliške cerkve Matere Božje, s katero je bila zedinjena benediktinska opatija? Kaj bodo storili ali pomagali framasoni, prostomišljaki, ki kerst teptajo in se veselé preganjanja svoje lastne Cerkve? Svoje Cerkve Bog ni in je ne bo zapustil; pa bati se je še hudih časov pred veliko zmago! Blagor mu, kdor verno derži s svojo sveto Cerkvijo; gorjé pa mu, kdor v njeni vojski pobegne pod sovražnikovo zastavo in se bojuje zoper lastno mater! Zveličan bo, kdor bo stanovitno do konca!

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Peto poglavje.

Še nekateri znameniti cerkveni časi in godovi.

§. 43. Nadaljevanje.

Izmed manjših, pa vendar bolj pomenljivih praznikov svetnikov še omenjamo: 1) god sv. Janeza Kerstnika (24. junija in 29. avgusta); 2) god sv. Cirila in Metoda (5. julija); 3) god sv. Hermagora in Fortunata.

1. Spomin rojstva sv. Janeza Kerstnika se obhaja v dan 24. junija vsaj že od 5. stoletja. Cerkveni zbor Agatonski (506) šteje ta praznik celó med največje prazniške dneve. Bil je nekdanj zapovedan praznik, kakor spričuje n. pr. pismo papeža Nikolaja I. na kralja bolgarskega, Mihajla, kjer se imenuje med prazniki, ob katerih je treba zderžati se težkih telesnih del, tudi dan sv. Janeza Kerstnika.¹⁾

Na večer pred godom sv. Janeza Kerstnika zažigajo že od nekdanj kresove. Sv. Janez je namreč pot pripravljajl Njemu, ki se imenuje „luč v razsvitljenje narodov.“

V dan 29. avgusta se obhaja spomin smerti ali obglavljenje sv. Janeza K.

2. God slovanskih apostolov — ss. Cirila in Metoda se je najberž že zgodaj cerkveno prazno Berila v zgodnjicah tega godú, v dan 5. julija namreč pripoveduje, da je bil pogreb sv. Cirila Rimu za papeža Hadrijana II. podoben bolj goslavnemu obhodu, nego merliškemu sp. Truplo njegovo je bilo položeno v grob, k pripravljajl za papeža Hadrijana II. sameg nako častjo, s kakoršno je pokopal Rim pokopala je pozneje Moravija sv. Metoda.

Slovanski narodi so praznik stolov obhajali že davno. Papež Leon

¹⁾ Bercastel, zgod. cerkv. zv. 9. str. 66.

s pismom „Grande munus“ z dne 30. septembra 1880 ta god zapovedali v dan 5. julija obhajati — se ve, samo notranje — po vsi katoliški Cerkvi. Do tje se je obhajal samo po nekaterih slovanskih škofijah, in sicer v dan 9. marcija.

3. Godú sv. Hermagore in Fortunata omenjamo radi tega, ker škofija Kranjska časti ta dva svetnika kot svoja varha, s praznikom I. verste, in z osmino.

Sv. Hermagora je bil učenec sv. evangelista Marka. Po sv. Petru posvečen za škofa, skazoval je svojo škofovsko delavnost v Akvileji (Ogleju). Ker so prvi žarki svete kerščanske vere na Kranjsko prisijali od Akvileje, in je bila dežela Kranjska več stoletij tesno združena s cerkvijo Akvilejsko; perve ondotne oznanjevalce kerščanskega blagovestja smé po pravici šteti med svoje posebne dobrotnike. V znamenje hvaležnosti dežela Kranjska imenovana svetnika časti kot svoja zavetnika.

§. 44. Praznika najdenja in povišanja sv. Križa (3. maja, in 14. septembra).

1. Zgodovinska podlaga prazniku najdenja sv. Križa je naslednja dogodba: Rimski cesar Hadrijan je dal iz sovraštva do kerščanstva kraj, kjer je stal na gori Kalvariji križ Kristusov, zasuti s perstjo. Da bi ime Kristusovo osramotil še bolj, dal je na tistem kraju postaviti celó tempelj v čast poganski malikinji Veneri. Cesar Konstantin pa je hotel napako svojega prednika popraviti s tem, da je sklenil na tistem mestu postaviti kerščansko cerkev. Izveršitev tega sklepa je prevzela mati Konstantinova, sv. Helena, ki je v ta namen prišla l. 326 v Jeruzalem, in dala tempelj Venerin podreti. Ko so dotično zemljo razkopavali, našli so tri enake križe, ki so ležali eden zraven drugega. Da bi spoznali, kateri izmed križev je tisti, na katerem je visel Kristus, ukazal je Jeruzalemski škof Makarij križe prinesiti k neki bolni ženi, da se jih dotakne. Prosil je zajedno Boga, da bi blagovolil milostno razodeti pravi križ Kristusov. Ko se je napominjana bolna žena dotaknila tretjega križa, ozdravi pri tej priči. Iz tega so spoznali, da je bil ta križ oni, na katerem je bil Kristus križan.

To dogodbo pripovedujejo soglasno sv. Ambrož, Ciril Jeruzalemski, Rufin, Sozomen, Teodoret idr.

Jeden del najdenega križa se je hranil v Jeruzalemu, drugi del v Carjigradu, in tretji v Rimu.

Praznik v spomin te dogodbe se je nahajal že v 6. stoletju. Po Francoskem in Nemškem ga najdemo v 9. stoletju. Po Nemškem je ta god posebno zaslovel od l. 872, ko je bil gerški cesar Bazilij košček križa Kristusovega poslal kralju Ljudoviku.

2. Praznik povišanja sv. Križa ima svoj pričetek v tem, da so nad grobom Kristusovim zidali cerkev, in v njej postavili najdeni križ Kristusov. Vse to se je zgodilo za cesarja Konstantina V.

Slovesnost tega praznika se je še višje povzdignila l. 629. Perzijani so si bili namreč v letu 614 mesto Jeruzalem osvojili, in pri tej priliki tudi iz svetišča odnesli sveti Križ. Gerški cesar Heraklij je l. 628 Perzijane premagal, in sv. Križ zopet nazaj dobil. Z veliko slovesnostjo so prenesli to neprecenljivo svetinjo v novo sozidano cerkev na gori Kalvariji.

Ugrabljeno cerkveno blago ne prinese sreče.

Umerl je nedavno bogati vojvoda Bedfordski, drugi najbogatejši človek na Angleškem; samó vojvoda Westminsterški ima še večji premoženje.

Jurij Russel, vojvoda Bedfordski, je umerl še-le 35 lét star. Živel je kot pravi pravcati čudak: so-vražil je vse ljudi brez izjeme in se jih ogibal,

Rodovina Russel obogatela je tako zeló po premoženji, katero je samosilni Henrik VIII, angleški kralj, vzél katoliškim cerkvam in samostanom ter ga njim podaril.

Nesreča je v tej rodovini postala že takorekoč dedna, zlasti pri onih njenih članih, ki si nadevajo naslov vojvoda Bedfordski. Deveti vojvoda se je usmertil sam, sedaj umerlega desetega ugrabila je smert v najlepši dóbi, v cvetu življenja nenadoma in nepričakovano.

Ljudstvo — ne samó katoliško, temveč tudi protestansko — méni, da je to posledica prekletstva, katero je izrekla v dóbi verskih bojev hči nekega katoliškega lorda, katerega je grozoviti tedanji načelnik rodovine Bedfordske preganjal do smerti in ga naposled ubil. „Hči je preklela Russelje!“ In to prekletstvo spolnuje se še dandanes.

Vzrok nesreče v rodovini Russel pa ima najberže čisto drugačen izvir, namreč v reku: „Cerkvi ugrabljeno blagó ne prinese nikdar sreče!“

(Galantuomo.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Novem mestu je 18. t. m. zvečer ob 1/4 9 umerl preč. gosp. kanonik Jan. Nep. Vovk; preselil se je v boljše življenje po dolgi hudi bolezni, po večkratnem prejemanji ss. zakramentov, v 74. letu svojega življenja. Pokopan je bil 21. t. m. z vsimi mertvaškimi slovesnostmi po 11ih dopoldne. Bil je ranjki rojen na Jesenicah 6. maja 1819, posvečen 30. maja 1844. V službi je bil kot kaplan na Polšniku in v Poljanah nad Loko pa v Breznici, kot župnik v Kamni gorici, na Ljubnem, in poslednjič 17 lét kot kanonik v Novem mestu! Janez Vovk je bil močno pobožen in ena najbolj blagih duš, priljubljen povsod ljudstvu in duhovstvu. Bog mu daj večni mir!

Solun. 5. novembra 1893. (Dobrotna pre-vidnost Božja v prid bulgarskih sirotic.) Prečastiti gospod kanonik! Po Vašem dobrotljivem prizadevanju so blagi dobrotniki po Slovenskem veliko že storili in darovali za misijon v Macedoniji za zedinjene Bulgare, zato sem se namenil Vam, prečastiti gospod kanonik, in čitateljem Vaše drage „Danice“ o neki napravi, ki je gotovo pomenljiva za bulgarski misijon, nekoliko sporočati in sicer po sporočilu, ki ga imam od našega dragega sobrata g. Alloattia, in spoznali bodete, kako ljubeznjivo je Jezus, pričujoč v najsv. R. Telesu, pomagal na prošnjo Lurške Matere Božje in sv. Jožefa v neki zadevi, ki ima velik pomen za dobri vspéh bulg. misijona.

V zadnjih letih se je število katolikov Bulgarov precej pomnožilo, tako sporoča omenjeni č. g. misijonar, zato so sv. Oče ustanovili apostoljski vikarijat v Macedoniji in imenovali milstl. g. Lazarja Mladenova za apostol. vikarja in škofa. Da pa ne bi ze-

dinjani Bulgari to ostali, kar so prej bili, le senca pravovernih katoliških kristjanov, smo spoznali, da bode posebno potrebno zedinjene Bulgare dobro učiti, da Jezusa v najsv. R. T. bolj spoznajo, častijo in ljubijo in da njim v tem nauku tudi živi nauk dobrih zgledov vedno pridiga, drugo kar se je nam dozdevalo, je lahko razumljivo, da je potrebno mladino dobro podučevati in tako sčasoma kerščanske družine, obitelji, popraviti in v pobožnem življenju vterditi.

To nam je dalo povod, da se je vstanovila družba sester „Evkaristik“ ali sester sv. R. T. Glaviten namen njihov je: Jezusa v najsv. R. T. častiti in kolikor mogoče k temu pomagati, da se Jezus tudi od njihovih rojakov (sestre so večinoma Bulgarke) bolj in bolj spoznava, časti in ljubi v najsv. R. T. Dalje, da po svoji moči skerbijo za vse to, kar je za sv. službo Božjo potrebno, za mašno obleko, za perilo svetih oblačil itd. Kajti v tem se ubožne cerkvice silno zapuščene, zanemarjene in milemu Jezusu v najsv. zakramentu se v vsakem oziru prav slaba godí, zato si prizadevajo pobožne sestre, mu nekoliko za vse to žaljenje zadostovati in mu po svoji moči njegovo presveto Serce razveseliti.

Bilo je na veliki četrtek — 18. aprila l. 1889, ko so milostl. vladika in apostl. vikar majhno kapelico in zraven eno ubožno hišico tukaj v Solunu blagoslovili. V to hišico, kakor v svoj samostan, so došle na veliko nedeljo — 21. aprila — 4 sestre Evkaristinke in se tukaj kakor v ubožnem Betlehemu naselile. Komaj so se nekoliko privadile služiti svojemu nebeškemu Ženinu v presv. Zakramentu, kar jim previdnost Božja odloči še en nov namen, novo delo njihovega poklica, da bi bilo vstanovljenje bolj doveršeno. Bil sem meseca januarja leta 1890, pripoveduje dalje č. gospod, ki ima tudi skerb za to napravo — v hiši evkaristik, kar neka uboga šest let stara sirotica bulgarska, Marička po imenu, dojde v samostan, neka oseba jo je pripeljala ter prosila, ako bi bilo mogoče, da sestre sprejmejo to ubogo deklico, ki nima več staršev, ter skerbijo za njo; jest pokličem sestro načelnico (prednico) ter rečem, da naj določi, kakor misli, da bode prav; ona pa nasproti meni določbo prepusti; hoče tako ravnati, kakor se meni dozdeva, da odločim, ali bi sprejeli deklico-sirotico, ali ne; jest pa sem bil neodločen, kaj bi storil? Silno težko mi je bilo pri sercu, odpraviti to sirotico, kajti nič dobrega nima med razkolniki, svojimi rojaki, in med neverniki pričakovati. Na drugi strani se pa nisem upal ubožnim sestram nove skerbi in stroškov nakladati. V tej dvombi začnem v Sercu moliti ter prosim Boga za razsvetljenje, da spoznam, kaj bi bila sv. volja Božja; tudi sestra moli, in ni še minulo 5 minut, kar neprevidoma pri vratih močno pozvoni; sestra odpre, in bil je tukaj poštni sluga, ki je donesl nakaznico na 100 frankov ki mi jih je neki dobrotnik poslal za novo napravo; sedaj pa rečem sestri načelnici: to je slučaj, ki ga je previdnost Božja naklonila — dovolj znamenja, da sprejmemo sirotico. Tako je bila Marička sprejeta in našla tukaj svoj novi dom blizu Jezusa in dobre pobožne kot starše — sestre Evkaristinke.

Tako se je pa pričela sirotišnica za bulgarske deklice; — za fantke je bilo skerbljeno v Zeitenliku, blizu Soluna. — Bodočnost me je učila, da se nisem

zmotil, ko sem otvoril sirotišnico, in da je res ljubi Bog hotel, da se sestre Evkaristinke tudi s tem pečajo, kajti nekako čudno se nam je dozdevalo, kako je previdnost Božja skerbela za uboge sirotice, ker nam je dozdej po dobrotnikih vedno pomagala za vse to, kar je za priprosto življenje — hrano, obleko itd. teh sirotic potrebno, in to še je posebno čudno, da skoro vsakokrat, kejar je bila nova sirotica sprejeta, je nekaj dni prej ali pozneje došla večji miloščina od dobrotnikov iz daljnih krajev, tako, da so sestre nekterokrat prednici rekle: „Kedar bi bilo pomanjkanje veči, morale bodemo zopet eno novo sirotico sprejeti in pomoč bo gotovo došla.“ Hišica je bila kmalu pretesna za družino, ki je vedno se množila, in morala se je sirotišnica povekšati, da je bilo mogoče nekoliko bolj tudi za sestre novinke skerbeti.

Kakor je pa previdnost Božja vse tako vpravala, da se je tukaj v Solunu pričela družba Evkaristik in sirotišnica otvorila, tako je zopet ista ljubeznjiva previdnost Božja nam dala zopet znamenje, iz kojega lahko spoznamo, da se naj sirotišnica in z njo saj nekatere sestre dalje od Soluna, bolj v sredini Macedonije, kjer je tudi v okolici isti več katoliških občin, preseli in tako z večjim vspehom pomaga tudi za razširjenje in vterjenje sv. katoliške vere in poštenega kerščanskega življenja.

Kako je to prišlo? — Kaki dve uri od železniške postaje Gewgheli je bilo na prodaj veliko posestvo (deloma pusto in gorato); neki turški bej je bil posestnik te zemlje. Turki imenujejo tako posestvo na deželi Ciftling; turški bej je pa dal v najem svojo zemljo bulgarskim kmetom, in da bi ložej jih tamo obderžal (ker to je bil njegov dobiček), je dovolil, da so si kmeti na njegovem posestvu za sebe in za okolico cerkev postavili l. 1857. Ta kraj je pa že od nekaj pri Bulgarih imel ime: Pavlortsí (v spomin na sv. Pavla); tudi sedaj ima to ime: naselniki na tem posestvu so bili razkolniki, kakor po drugih krajih v Macedoniji; okolo 10 let je že minulo, da so se vernili v katol. Cerkev in so tudi do zdaj zvesti ostali.

(Konec sledi.)

O. Felicijan.

Od severa visokih pohorskih planin, med konjičko goro, od juga pa straničko zapadno vitanjsko, se razteza prekrasna zrečka dolina, proti jugu okrožena z lepo obdelanimi vinogradi, proti severu obrasčena s smrekovino. Po dolini teče potok Drana, ki goni kolesa mlinarjem in žagarjem. Deske vozijo v Celje in Poličane. Pred nekterimi leti je tolklo težko kovaško kladivo, da je donelo po vsi dolini. Prebivavci so večidel umni poljedelci, ki vsaki kos zemlje izkoristijo. Plemenita so jabelka, ki jih pošiljajo na vse kraje, celo v Berlin. V gornjih Zrečah stoji župna cerkev sv. Egidija, župno stanovišče, dvorazredna šola, „Zrečki dvor;“ druge hiše stojé po holmih in gričih med vinogradi. Vsa duhovnja ima 1600 duš in 3 podružnice. Perva je pol ure od župnega stanišča na gori sv. Martina, posvečena sv. Martinu, onemu, ki je odrezal siromaku pol svojega plašča, ki je zavoljo svoje dobrotelčnosti povzdignjen v cerkvenih urah nad onega, ki je bil papež in mučenik. Druga podružnica stoji na Brinjevi gori, pod varstvom Matere Božje, imenovana „male

svete Višarje," uro hodá na verhuncu. Opravljena je tako prijetno, da te budi nabožnost, in Marijina podoba je tako mila, da te silno gane. Razgled je čudovito lep. Oko ti sega tje k sv. Uršuli pri Sloven-Gradcu, in tje na krasno Pohorje, posuto s cerkvami in hišami. Tretja podružnica je na drugem oglu Brinjeve gore, četert ure odtodi, sv. Neže. starodavna cerkev, mogočna in olepšana kakor prestolnica. Serce se mora tu ogreti, bodi še tako hladno. Odtodi se ti odpira celo Pohorje, Čadramlje, lepi konjički terg. Ptuj. Če pogledaš na jug, uzreš sv. Hemo, Čašarvar nad Klanjcem v Hervaški. V krasno to dolino vodi samo ena cesta iz Konjic, v spodnje Zreče. Tu je bil rojen Anton Matavž v hiši med samimi jabelčnimi nasadi, danes obširno znan ko „P. Felicijan.“ V onih burnih časih je hodil v šolo na več krajih. Osoda mu ni gladila poti v življenje; deržal pa se je zmeraj na pravo, in naposled se je vendar odločil ubirati stopinje za sv. očakom Asiškim. In zdaj, skoro na koncu svojih dni, se ne kosá. Pri šibkih in navadnih močéh je storil veliko dobrega, več ko mnogi drugi pri izverstnih zmožnostih. Po končanih bogoznanskih naukih pošljejo ga l. 1849 v Kamnik v šolo 3. razreda fante učiti, izmed katerih se z veseljem spominja 1 kanonika, 1 župnika, 1 redovnika. Drugi njegovi učenci so prav pridni roko-delci, verli možje, ki mu delajo vso čast. Zraven šole je imel mnogo opraviti v cerkvi na vse zgodaj; ob nedeljah in praznikih pa iti v drugo duhovnijo obhajati službo božjo. Ljudje so ga radi poslušali, in on je bil tega vesel, pa ne dolgo. Konec l. 1850 se mu naloži odriniti v Karlovec, oskerbljevat c. kr. bolnišnico. Toliko bolnikov in s tako raznimi boleznimi, to ga je plašilo. Spomnivši pa se ljubega Odrešenika, ki je rekel: „bolan sem bil, pa me niste obiskali,“ se je premislil in oserčil, in z veseljem je stregel bolnikom celih 9 lét, da mu nihče brez svetih tolažil ni v večnost odpotoval, — bilo podnevu, bilo ponoči. Verhu tega se je trudil na prižnici doma in v sosednjih duhovnijah. V samostanu je zasnoval „detinski vertec,“ kjer so se otroci učili, in bili pozneje sami izverstnjaki. To pa nekterim, ki so vsi že pod zemljo, ni bilo po volji. Na jesen l. 1859 jo Felicijan briše v Klanjec. Razloček je bil res velik, zato pa njegovi delavnosti odpert nov in večji delokrog. Ljudstvo je bolj ubožno, otroci tudi, brez šole, brez knjig, brez vseh šolskih potrebščin. Samostan je dal sobo za šolo; kar jih je iz te šole, vsi so dobri gospodarji in izverstne gospodinje, ker se P. Felicijan ni zadovoljeval samo učiti jih brati in pisati, ampak tudi delati. Šolski vert je z otroci tako obdeloval, da je imel na vsaki roki kervave žulje. V gori je kopal divjake, presajal, cepil, župljanom dajal, da so z letmi občudovali lepa drevesa, in Klanjčani so dobili na zagrebški izložbi zavoljo prelepega sadja nagrade v cekinih. Iz te šole šteje o. Felicijan 5 duhovnikov in več učiteljev, ki bi bili brez nje ostali seljaki. In delal je še veliko dobrega v prid ubožnega ljudstva. „Non sibi vivere, sed aliis proficere.“ Celó na bližnjo Štajarsko je zahajal s šolsko mladino požahnjevat drevesica. L. 1866 se vrača spet proti Karlovcu, ter obstane v Jaski kot predsednik, kjer se mu odpre novo delo, in kjer si pridobi novega zasluženja. Streha samostanske cerkve je porazderta; 17 posod je lovilo dež, da se strop ni premočil in poderl. Treba je bilo truda in prošnja

in s pomočjo vis. vlade postavi novo streho, popravi ves samostan, prezida studenec (šterno), napravi dervarnico. L. 1869 se vrača v Klanjec, l. 1872 v Jasko, l. 1873 gre v Samobor, kjer ostane 9 let v pomoč dušnim pastirjem in baveč se doma z vertnarstvom, in kjer sem 6 let mirno preživel, veseleč se ves čas njegovega prijateljstva in njegove zanimive družbe. L. 1883 se napoti tretjič v Jasko, vodeč domače gospodarstvo in pomagajoč okoličnim župnikom, kjer prebiva vsega skupaj 16 let. Potoval je največ „transiens benefaciendo“ in to večidel po okolici svojega bivališča: po Bizeljščini 7 let, po Draganiču 6 let, po Jaskanščini 6 let, v Krašiču 2.

„Omnia vanitas et praesumptio spiritus.“ Vse je ničemurnost in derznost duha govori Modri. Tako more govoriti imenovani prečastitljivi gospod, kader pogleda nazaj na velik kos 50letnega v večnost preteklega življenja. Vredno je, da se taka doba zaznamenuje, da se človek ustavi pri takem mejniku, do kterega redki prispé, ker današnji svet prehitro živí. Vredni zlatomašnik je videl sošolce padati na levi in desni; njega burja lét še ni odnesla, glavi tudi ni prizanesla, pobelivši mu jo in potervši mu telo. V nedeljo, 29. okt. je g. Niemčić, podarhidjakon in župnik Jastrebarski, dovolil dopoldanjo službo božjo v samostanski cerkvi. Hram Božji je bil natlačeno poln pobožnega naroda. Pridigal je v. č. g. župnik Svetojanski, Radočaj, globokoumno, ginljivo in pretresljivo. Porabivši rek, da je slavljenec kakor „Memento ex antiquo testamento“ razpravljal je važnost onega memento o pepelnični sredi. Svetojanski gospod Val. Radočaj slovi kot spreten govornik, ali o tej priliki je prekosil samega sebe; Hervat ne pozná solzá, ali zdaj nisi videl očesa nerosnega. Dasi je bila nedelja, prišlo je vendar 16 duhovnov, ki so s samostansko družino jubilanta spremljali k altarju. S pozlačeno palico v roki, z vencem na glavi, klečal je slavljenec, ter ponavljal Bogu, kar je obetal pred dolgimi 50 letmi, kar je dajalo pretresljivo prizor. Med svečanostjo so pokali topiči, pri obedu so se čule vzviševalne zdravice, in da bi doživel še zlate maše čez dve leti, v čemur ga usliši Bog, predno mu blaga duša pobegne proti nebeškim višavam.

P. H. M.

Po sv. Obhajilu.

Bógu sem postal nezvest,
Greh težil je mojo vest —
Brez veselja, brez pokoja
Bila pred je duša moja.

Zdaj mi lahka vest je spet,
V duši vlada pókoj svet,
Serce lepo je svetišče.
Ker je Božje bivališče.

F. N—r.

Prošnja.

I tebe, bratec moj miljeni!
Vzel je k sebi Večni Bog;
Spomin ostavil si le meni,
Kakó da sam sem krog in krog.

Ljubezen naji je družila,
Kar ti si bil, to bil sem jaz;

Prehitro sreča je minila,
Pogrešam vedno Tvoj obraz.

V nebesih Rajko zdaj domuješ,
Pri mamici se veseliš;
Li prošnje moje tihe čuješ,
Pri Bogu zá-me govoviš?

Bogastva nisem nikdar cénil,
Zlato, srebró, kaj meni mar!
Za jedno vedno sem se ménil:
Postati vredna božja stvar.

Služabnik enkrat Božji biti,
Služiti Kristusu, ljudem.
Ljubezen pravo jih učiti,
To želel vedno, vedno sem.

Oj bratec, prosi, prosi zá-me,
In mati zlata naj s taboj,
Da Ivan mašnik kdaj postane,
Ta stan le sreče vzor je moj.

Ioan.

Razgled po svetu.

Leon XIII in Avstrija. Po tem naslovom ima „Vaterland“ 21. t. m. daljši spis proti listu „Neue Freie Presse“ in pravi v začetku, da ta liberalni list se je zopet prav naravnost pokazal, kakor prav mednarodni mavrarski organ, ki je prav zvijačno in lažnjivo pisal o vatikanski politiki. Sploh poterja „Vaterland“, da lastnost framasonskih listov je: zoper papeža trositi nezaupnost, vest katoličanom begati, vlade in narode hujskati zoper naj višega poglavarja sv. Cerkve; posebej pa zvijačno vodi na to, da naj bi avstrijska vlada sovražljivo postopala proti rimskemu Stolu. Po tem judovskem listu ravno tako počenjajo tudi liberalni časniki drugih jezikov, zato je prav, da je „Vaterland“ to reč živo pojasnil. „N. Fr. Presse“ čenčá, kako zelo prizanašljiv, češ, je papež do francoske republike in do Rusije, kako osorno neprijazen pa da je do Avstro-Ogerske in nateza ogerske kalvinske naredbe, tako imenovane medpotne kerste itd., v čimur Cerkev po svojih temeljnih naukih nikoli ne more prijenjati. Toda judovsko-framasoeski list se je pri tem sam v jezik ugriznil, kajti sam kot zadržek nekako priznava katoliško dogmo, pri čemur ni nobenega prašanja več, ker Cerkev v tem — bodi prijatelju ali neprijatelju — nikoli ne more in ne smé odjenjati. Tedaj je lisičje in čisto lažnjivo terjenje, da Vatikan s tem kaže sovraštvo do Avstro-Ogerske, ker se ne more zlagati z državnimi naredbami, ki so naravnost zoper nauke katol. Cerkve. To tedaj ni nikakoršno znamenje sovraštva papeževega proti avstrijski vladi.

Druga laž „N. Fr. Presse“ je terditev, da je rimski Stol kriv, da se tako dolgo odlašá škofije s škofi previditi. Pa tudi to krivičenje se framasonski „N. Fr. Pressi“ ni posrečilo. Zakaj papeški „Indulti“ ali privilegiji, ki so od sv. Očeta oziroma na predlogo oséb za škofe dani kakemu vladarju, dáni so samo in izločno vladarjevi osebi in ne morejo se na drugo

osebo pretakniti, tudi ne z drugo osebo deliti, naj že je v kakoršni koli službi ali časti v državi; ti „Indulti“ so namreč naj više osebne pravice in neopravičeno djanje ogerske vlade je, ako ne bi najviše osebne pravice apostoljskega kralja pustila nedotakljive, ter jo hotla svoji politiki služno storiti. V tem pa tiči vozél, od todi prihaja, da se najvišemu poglavarju sv. Cerkve predlagajo kandidati za škofovske sedeže, katerih on ne more sprejeti, ako noče svoje najviše dolžnosti prekeršiti. Dogma (verska resnica) je namreč, da naj višja vlada in vodba vsih cerkvá gre papežu, eno najtehtniših djanj cerkvene vlade pa je nastavljenje škofov po škofijah z novimi pastirji in zato gre to nastavljanje v papeževo izločno kompetenco ali pravico; ta pa mora nad tem čuti, da se vredni in zmožni višji pastirji dajejo škofijam. Kaže tedaj, pravi dalje članek v „Vaterlandu.“ o teh krogih gospodujočo nevednost (ignorancijo), ako bi kdo papežu očital, da ga ne vodijo cerkvenodogmatični, ampak politiški nagibi, kadar se branijo tej ali uni osebi zaupati kako škofijo. In to počne „N. Fr. Pr.“, ako blede o razločku med „cerkvenim glavarjem vernikov“ in „svetnim pretendentom na cerkveno državo.“

Namen „N. Fr. Presse“ gre na to, da bodi Avstrija težakinja Italiji v trenju in preganjanji katol. Cerkve na Laškem, pravi „Vaterland“ in skazuje nadalje, kako pridna „Neue Freie Presse“ tudi Poljce šunta zoper papeža. Mislimo pa, da tudi čitatelji imajo že dosti o teh liberalnih in antikristovih naukih, kakoršni se dandanes ne pogrešajo celo v domačih časnikih.

Francosko. (Čudovito ohranjenje svetih hostji.) V Pezilla-la Reviere, v škofiji Perpignanski, so te dni obhajali stoletnico čudovito ohranjenih ss. hostji, in to pričó kardinala Bonneta in več družih škofov. Leta 1793 je moral takratni župnik pred obsedenimi prekucuhi bežati na Španjsko in ni imel več časa, da bi otél posvečene hostije iz tabernakeljna. Mlada deklica je slišala župnika žalovati in hitela je k dobremu županu (maire-u) tiste vasi, in ta je 7. svečana 1794 z deklico in z nekterimi drugimi pričami, ki v cerkev in našel je tabernakelj nepoškodovan. Šli so veliko hostijo v monstranci in 4 male v ciboriju. Ti predragi zakladi so se skerbno ohranili bili v družini županovi 6 let in o povernjenji župnika v grudnu l. 1800. so bili slovesno preneseni v župnijsko cerkev. Preiskava je poterdila, da so prave in do današnjega dne kažejo, da so popolnoma nestrohnjene, kar je vsaki škof ondotne dieceze poterdil in dovolil njih češčenje.

Španjsko. V tej ubogi deželi framasonstvo močno rogovili, tudi družih pregréh se ne manjka, dasiravno je narod véren in bogoljuben. Bog ga hoče očistiti in prihrule so vse hujave na deželo: kuga (kolera), lakota, viharji, povodnji, vojska.

Švicarsko. Genevski državni svét je zopet dvema srenjama privolil, dve tako imenovani starokatoliški cerkvi rabiti za rimo-katoliško božjo službo. Vzrok je, ker ni nobenega (odpadnika) starokatoliškega pastorja in nobene starokatoliške občine več.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november).

a) Glavni namen:

Sv. Cerkev na Španjskem in Portugalskem.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

b) Posebni nameni.

1. **gradna. S. Edmund in tovariši in mučenci.** Vse ne še uslišane ali nenadne prošnje in zadeve. Angleško in Irsko.

2. **S. Bibljana.** Zelo važne volitve. Vodniki kersčaškega ljudstva. Hudo bolni in umirajoči. Pervospovedenci.

3. 1. Adventna nedelja. **S. Frančišk Ksaverij.** Spoznanje lastne nezmožnosti. Pogorelci in brezdomovci.

4. **S. Barbara.** Da bi se prekucijski duh ne vgnjezdil med kmečko ljudstvo.

5. **S. Peter K. izoleg.** Nezmerna revščina na Laškem. Pripravnice. Rešitev iz nevarnega zalezovanja.

6. **S. Nikolaj.** Neka bogoslovna naprava. Kersčanske ženitve in možitve. Djanja sv. Frančiška Regis-a. Razdjanje v posestvu. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serea.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serea sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Družina priporoča hudo bolnega očeta, da bi se na priprošnjo N. lj. Gospé in sv. Jožefa zopet ozdravil. — Pripročena molitev k sv. Antonu, da bi neka tatvina na dan prišla in se ustavila. — Oseba, kateri se je huda bolezen povešila, bodi serčno priporočevana N. lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje, če je Božja volja. — Družina v bridkih okoliščinah priporoča mladenca Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Fortunatu, da bi se domú povrnili in mogli skenjati za svoje domače.

Zahvale.

Serčno zahvalo Naši ljubi Gospej presv. Serea, ker sem dosegla srčno redovnega stanú, za kterega sem prosila.

Iz Ribnice

F. P.

Preserčna zahvala Mariji, usmiljeni Materi, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad.! Po njih priprošnji je moja prijateljica prišla toliko k moči, da se je mogla duhovnih vaj vdeležiti.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Za župnijo Naklo je predlagan v. č. g. Jakob Mrak, župnik v Železnikih; za Bohinjsko Belo č. g. Janez Kačar, kapl. v Radoljici; za Bohinjsko Bistrico č. g. Sim. Ažman, župnik v Fužinah; za Želmlje č. g. Anton Lesjak, kapl. na Dobrovi.

Ljubljana. Vmeščen je bil 20. t. m. č. g. Janez Sternad na faro Knežak. Že prej pa č. g. Jan. Mikš na župnijo Planino, dosedaj ekspozit na Razdertem.

Na Primorskem je umerl č. g. Anton Fain, ki je bil postavljen za vikarija v Rutaršču. R. I. P.

V Grahovem, v tolminskih hrčbkih, je nagle smerti umerl ondotni vikar, č. g. Fr. Moškat, zelo pobožen gospod. Bog mu daj večni mir!

Tridnevica bl. Leopolda v frančiškanski cerkvi se je prelepo doveršila med velikimi slovesnostmi s krasnimi govori itd. Veliko vernikov je prejelo svete zakramente.

Zbolel je č. g. župnik Alojz Kumer v Retečah in se vernim čitateljem prav serčno v molitev priporoča.

† **V Škofji Loki** v uršul. samostanu je 21. t. m. ob 2. zjutraj po prejetih ss. Zakramentih umerla č. M. Marija Ana Emerika iz Tersta, stara 43 let 18 let po slovesni oblubi. Priporočena v molitev.

Telegram iz Jeruzalema 20. nov. naznanja, da Nikolo Jurič, ki je v Betlehemu Frančiškane moril in bi bil moral v Avstrijo oddan bit, je v Aleksandriji ušel. — (Je pač mogoče, vprašanje pa je, če bo tudi Božji roki ušel?)

Gorica Monsignor dr. Anton Mahnič je postal pravi član preč. nadškofijskega konzistorija v Gorici. Enako monsign. prof. D. Alpi. Slava!

Judje imajo polovico vsega premakljivega narodnega imetja na Francoskem, ki ga je blizu 80.000.000.000 frankov. In vendar je Judov samo 300.000; kristijanov pa 36.000.000. Tako poroča „Bulletin de la Societé de Statistique“.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: V Škofji Loki priporočeno je bilo faranom z léce, naj blagovolé potrebnim pridnim dijakom kaj darovati za dijasko mizo, in — z'ožili so z duhovščino vred 100 kron. Vivant sequentes. Župnik Iv. Tomažič. (Bog plačaj tisuč in tisučkrat velečast. duhovščini in blagim našim Ločanom velikoserčni dar in tako lepo misel! Živeži z vsimi drugimi dobniki! Vr.) — Č. g. župnik Jan. Eder 5 gld. — Neimenovani v imenu in za dušni mir okoli l. 1892 umerle Cecilije 1 gld. — Č. g. kapl. Jan. Kačar 5 gld. — J. A. 1 gld. 50 kr. — A. R. 1 krono. — Iz Št. Jerneja č. g. župnik J. Frankheim 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Ev. Vovk 3 gld. — Neimen. 1 krono. — Dobrotnica po č. P. Angeliku, da naj „dijaki zanjo molijo.“ 2 gld. — Neimen. organist z Dolenjskega 2 gld. — Nekdo 2 kroni. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — Gpdč. Ivana Zakotnik 10 kron.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Jan. Kačar nabirk 8 gld. — Neimen. 5 gld. — J. K. iz Begunj pri Cirknici 1 gld. — Iz Št. Jerneja po v. č. g. župniku Frankheimu 10 gld. — Iz Krenja 25 gld. — Notranja šola nunska v Škofji Loki 20 gld. — Novakovi 2 gld. — Iz Naklega 22 gld. 3 kr. — Č. g. M. Malensek, župnik pri sv. Petru v Ljubljani 100 gld.

Za afrikanski misijon: Preč. g. dekan Jakob Rus 8 gld. 50 kr. — S Topola č. g. župnik Fr. Dolinar 6 gld. — Iz Žuženi berga 10 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik J. Vovk 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. župnik Mart. Barlič 5 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Iz Žuženberga 3 gld.

Za misijone itd.: Iz Žuženberga 31 gld.